

Той отново кротко я погледна и подаде картичките.

— Вижъ, тукъ съмъ азъ съ моята госпожа. А пъкъ това момиче — е моето момиче. Ученичка. На седемнадесетъ години.

Той млъкна за минута, сетне продължи :

— Ти не се сърди, Тинко. Вземи — той сложи въ ржката ѝ сто лева — купи си едни чорапи отъ мене. Не ща да смѣташъ, че Каракашъ се подиграва съ тебе. Ха, лека нощъ сега. Спи си, спи!..

Стана, пригърбенъ, и се измъкна тихо отъ стаята.

Тя се опули, безъ да може да разбере нищо, сетне изведнажъ ѝ стана смѣшно, прибра паритъ и си легна.

На другата вечеръ въ една отъ стаитѣ дето бѣха двама отъ търговскитѣ пжтници, заедно съ единъ мелничаръ, погражданенъ селянинъ, имаше веселба. Момчето отъ кръчмата тичаше съ шишета вино. Попето и Лалю играеха карти на пари, Каракашъ гледаше играта и пушеше съ камъшеното си цигаре, а едрият мелничаръ, зачервенъ отъ пиене, седналъ на едно отъ леглата между Тинка и Ленчето, пригръ-